

Arrest

nr. 83 587 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 februari 2012 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 1987 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw P.R, van Nederlandse nationaliteit en ingeschreven als werkzoekende.

Op 2 april 2008 werd verzoeker onderworpen aan een vreemdelingencontrole uit hoofde van illegaal verblijf. Hij werd tevens op heterdaad betrapt bij een poging tot diefstal.

Op 15 juli 2008 werd verzoeker aangehouden en de volgende dag opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 10 november 2008 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve de ondergane voorhechtenis.

Diezelfde dag werd verzoeker in vrijheid gesteld en werd hem een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 14 januari 2009 werd nogmaals een bevel gegeven aan verzoeker om grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 20 januari 2009 erkende verzoeker het kind B.A. (voorheen P.A.).

Op 22 januari 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2009 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw P.A.

Op 13 augustus 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als echtgenoot.

Op 23 oktober 2009 werd verzoeker aangehouden en opgesloten uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en inbreuken op de wapenwetgeving.

Op 14 juli 2010 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels in staat van wettelijke herhaling.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd op 8 juni 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 12 januari 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 4° en § 4, 2° en 3° e.a. van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting voor beide middelen is gelijklopend. De Raad zal dan ook de beide middelen samen behandelen.

Verzoeker stelt dat hij wel bezoek kreeg van zijn echtgenote, met name op 16 juli 2011 en op 31 augustus 2011. Voorts geeft hij aan dat zijn echtgenote op heden opnieuw contact wenst op te bouwen. Verzoeker verduidelijkt dat zij omwille van zijn opsluiting een moeilijke periode hebben doorgemaakt waardoor er tijdelijk geen contact was. Zo heeft zijn echtgenote een lange tijd te kampen gehad met depressies, net naar aanleiding van zijn opsluiting en het feit dat zij kort na de geboorte van hun dochter alleen moest instaan voor de opvoeding. Verzoeker betoogt dat dergelijke situatie kan leiden tot het tijdelijk afstand nemen van elkaar. Verder geeft verzoeker ook aan dat er ruzie tussen hen ontstond waardoor ze hem tijdelijk geen bezoek meer bracht in de gevangenis. Heden is de discussie uitgeklaard stelt verzoeker en zoeken zij opnieuw toenadering. Hij benadrukt dat zij nog steeds gehuwd zijn en dat ze beiden willen dat het contact tussen hen hersteld wordt, alsook het contact tussen verzoeker en zijn dochtertje. Voorts geeft verzoeker aan dat zijn echtgenote in Nederland woont. Eerst woonden ze samen in België, doch verzoeker geeft aan dat het voor zijn echtgenote erg moeilijk was om in België een woning te kunnen kopen of te huren daar zij steeds diende mee te delen dat de persoon met wie ze samenwoonde in de gevangenis verbleef. Verzoeker stipt aan dat ze nog steeds op zoek is naar een

woont in België voor haar en haar gezin. Verzoeker stipt ook aan dat er altijd telefonische contacten zijn geweest tussen hem en zijn echtgenote. Verzoeker is van oordeel dat zijn directe uitwijzing naar Algerije een schending van zijn gezinsleven zou uitmaken. Verzoeker wijst er op dat hij al sinds 18 juli 2009 ingeschreven staat in Anderlecht, doch dat hij daar al langer woonachtig was waardoor hij geïntegreerd is op sociaal en cultureel vlak. Verzoeker haalt ook nog aan dat hij voordien in Schaarbeek woonde, dat hij zeer goed Nederlands spreekt en dat hij een aantal opleidingen voltooide wat zijn kans op reïntegratie en het bekomen van een tewerkstelling vergroot.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste een jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2 eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet volgt dat de (gemachtigde van de) staatssecretaris kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht wordt voldaan. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris van dit controlerecht gebruik gemaakt en heeft hij vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en heeft hij op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet het verblijf beëindigd.

Verzoeker betwist niet dat artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet de staatssecretaris toelaat om het verblijfsrecht van een burger van de Unie gedurende een periode van drie jaar te beëindigen indien wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, doch verzoeker betwist het gegeven dat er tussen hem en zijn echtgenote geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2009 werd aangehouden en dat hij vanaf 24 oktober 2009 van zijn vrijheid werd beroofd. Gelet op dit vaststaand gegeven heeft de verwerende partij de bezoekerslijsten van de gevangenis opgevraagd en heeft ze gecontroleerd of verzoeker in de gevangenis bezoek kreeg van zijn echtgenote en dit teneinde zich er van te vergewissen of er in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote nog sprake was van een gezinscel. Uit nazicht van de bezoekerslijsten is gebleken dat zijn echtgenote hem slechts twee maal is komen bezoeken, met name op 16 juli 2011 en op 31 augustus 2011. Tevens blijkt dat, zoals de verwerende partij aangeeft in de motivering van de bestreden beslissing, verzoeker nooit bezoek gekregen heeft van zijn kind. Verzoeker betwist al deze gegevens niet doch tracht ze te relativeren door aan te geven dat het koppel een moeilijke periode heeft gekend en dat ze nu weer het contact met elkaar willen herstellen. Dienaangaande kan de Raad enkel vaststellen dat dit een gratuite bewering is van verzoeker, die op geen enkele wijze wordt gestaafd met een begin van bewijs en ook geen grondslag vindt in het administratief dossier. Bovendien bevestigt verzoeker met zijn verklaringen dat er op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij geen gezinscel meer was. Het loutere feit dat ze nog steeds gehuwd zijn, doet hier geen afbreuk aan. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet aan.

In zoverre verzoeker ook nog de schending aanvoert van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij meent dat deze bepaling geschonden zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* een gerechtelijke beslissing is waarbij het kind zou zijn toegewezen aan één van de ouders of dat er sprake is van een omgangsrecht. Het louter aanvoeren van de schending van een bepaald artikel zonder verdere uiteenzetting kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij en kan enkel rekening gehouden worden met de gegevens die op dat ogenblik aan het bestuur bekend waren. Niettegenstaande het gezinsleven wordt verondersteld bij gehuwden, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat dit een weerlegbaar vermoeden is. Zoals hierboven reeds uiteengezet, is uit de stukken van het administratief dossier gebleken dat er op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij geen sprake meer was van een gezinscel/gezinsleven met zijn echtgenote en derhalve kan verzoeker zich ook niet beroepen op de bescherming van het gezinsleven.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel stelt dat zijn echtgenote en kind in Nederland leven, doch dat hij steeds telefonische contacten heeft onderhouden, zodat verzoeker zelf aangeeft dat het gezinsleven dat hij heeft, bestaat uit telefonische contacten. Niettegenstaande zulks een gratuite bewering is, welke geen grondslag vindt in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat hij dit telefonisch contact niet zou kunnen onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Zelfs aangenomen dat er een gezinsleven zou zijn, hetgeen op geen enkele wijze wordt gestaafd, ziet de Raad niet op welke wijze de bestreden beslissing dit beperkte gezinsleven zou beïnvloeden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU